U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **T. R.**, proti žalovanému **předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 8**, sídlem Praha 10, 28. Pluku 1533/29b, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2017, č. j. 48 A 33/2017 – 3,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím v rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 8 na rok 2014. Krajský soud z podané žaloby dovodil, že žalobc za žalovaného správně označil předsedu Obvodního soudu pro Prahu 8. V souladu s § 7 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je proto místně příslušným soudem k projednání žaloby Městský soud v Praze. Z tohoto důvodu krajský soud ve smyslu § 7 odst. 5 s. ř. s. rozhodl usnesením ze dne 13. 3. 2017, č. j. 48 A 33/2017 – 3 (dále jen „napadené usnesení“), o postoupení věci Městskému soudu v Praze. Napadené usnesení bylo žalobci doručeno dne 17. 3. 2017.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení dne 31. 3. 2017 kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, a to prostřednictvím prostého e-mailu bez uznávaného elektronického podpisu (srov. § 6 zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce, ve znění pozdějších předpisů). Toto podání, vedené pod sp. zn. 8 As 68/2017, u zdejšího soudu nepotvrdil do tří dnů písemným podáním shodného obsahu, případně předložením originálu, jak to požaduje ustanovení § 37 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Dne 3. 4. 2017 však podal obsahově shodnou kasační stížnost s vlastnoručním podpisem u krajského soudu.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, přičemž zmeškání této lhůty nelze prominout. Věta za středníkem čtvrtého odstavce tohoto ustanovení stanoví, že lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 17. 3. 2017. Lhůta pro podání kasační stížnosti tak uplynula dne 31. 3. 2017. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná své usnesení ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 As 274/2016 – 16, v němž uvedl, že *„vyplývá z povahy věci, že pokud je podatel povinen potvrdit podle § 37 odst. 2 věty druhé s. ř. s. dříve zaslané neověřené podání, musí tak učinit u soudu, kterému ono potvrzované podání předtím zaslal. Jinými slovy, pokud podatel nejprve zašle e-mailem podání jednomu soudu a později zašle totéž podání jinému soudu datovou zprávou* [zde osobně na podatelně soudu], *nelze pozdější podání vnímat jako potvrzení předchozího podání, ale jako samostatné podání, jehož včasnost bude posuzována nezávisle na včasnosti dřívějšího nepotvrzeného podání k jinému soudu.“*

Uvedený závěr lze přiměřeně uplatnit i v nyní projednávané věci. Stěžovatel své podání učiněné e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu dne 31. 3. 2017, tedy v zákonné lhůtě pro podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), v rozporu s § 37 odst. 2 s. ř. s. nepotvrdil ve lhůtě tří dnů u soudu, kde bylo podáno. Nejvyšší správní soud proto k učiněnému podání v souladu s dikcí § 37 odst. 2 s. ř. s. nepřihlédl. Obsahově totožnou kasační stížnost, podanou stěžovatelem osobně dne 3. 4. 2017 u krajského soudu, je dle citovaného rozhodnutí třeba posuzovat jako samostatné podání, což se týká též otázky jeho včasnosti. Zákonná lhůta pro podání kasační stížnosti uplynula dne 31. 3. 2017. Stěžovatel podal kasační stížnost osobně u krajského soudu dne 3. 4. 2017, tedy po marném uplynutí uvedené zákonné lhůty podle § 106 odst. 2 s. ř. s., jejíž zmeškání nelze prominout. Kasační stížnost stěžovatele je proto třeba považovat za opožděnou. Nejvyšší správní soud ji proto v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu